

Kerstconcert met Mahler

Otto Tausk

dirigent

Christianne Stotijn

mezzosopraan

11.12	Arnhem
12.12	Enschede
13.12	Zwolle
17.12	Utrecht
20.12	Nijmegen
26.12	Arnhem

programma

Richard Strauss
(1864-1949)

Serenade in Es, opus 7 TRv 106 voor blazers

Gustav Mahler
(1860-1911)

Adagietto uit Symfonie nr. 5 in cis

Gustav Mahler

Liederen uit 'Des Knaben Wunderhorn'

Orkest van
Gelderland
& Overijssel

Met dank aan

Ministerie OCW, Provincie Gelderland en Overijssel, gemeente Arnhem, Apeldoorn en Enschede, Stichting Vrienden van Phion, Dirkzwager legal & tax, Landgoed De Wilmersberg, Heutink Foundation, Rabobank Arnhem en Nijmegen, Unica, Diabolo, K + V, Pecunia Artibus en Sociëteit Apollo.

Daarnaast zijn er vele anderen die Phion een warm hart toedragen. Kijk voor meer informatie op [Phion.nl](https://www.phion.nl) bij Steun.

biografie

Otto Tausk

Tausk studeerde eerst viool bij Viktor Liberman en daarna orkestdirectie bij Jonas Aleksa, Kenneth Montgomery en Jurjen Hempel. Hij begon zijn carrière als assistent bij het Rotterdams Philharmonisch Orkest onder Valery Gergiev. Daarna was hij chef-dirigent bij Holland Symfonia en het Sinfonieorchester Sankt Gallen in Zwitserland. Sinds 2018 is hij chef-dirigent van het Vancouver Symphony Orchestra. Otto Tausk is een veelgevraagd gastdirigent bij alle grote orkesten van Australië, en in Europa onder meer in Zweden, Spanje, Duitsland, Italië, Rusland, Noorwegen en Engeland. Zo leidde hij o.a. het Deens Nationaal Symfonieorkest, het Los Angeles Philharmonic Orchestra, het Orkest van het Mariinski-theater en vrijwel alle Nederlandse orkesten, waaronder het Koninklijk Concertgebouworkest. Vorig jaar maakte Tausk zijn debuut tijdens de wereldberoemde concertserie The Proms in de Royal Albert Hall in Londen met *Ein Heldenleben* van Strauss.

Ook bij Phion en zijn voorlopers heeft hij de afgelopen jaren diverse succesvolle concerten geleid. In ons land werd hij een tv-persoonlijkheid toen hij enkele jaren juryvoorzitter was van het populaire talentenprogramma *Maestro*. Als opera-dirigent heeft Otto Tausk veel bekendheid gekregen. In het theater van Sankt Gallen leidde hij naast vele nieuwe producties, waaronder een aantal wereldpremières, ook het grote operarepertoire. Daarnaast dirigeerde hij onder meer bij de Oper Köln en De Nationale Opera in Amsterdam. Daar zal hij dit seizoen de wereldpremière verzorgen van *Upload*, de nieuwste opera van Michel van der Aa. Otto Tausk heeft diverse cd's op zijn naam staan, waaronder een opname met werk van Prokofjev, die hij samen met violiste Rosanne Philippens en het orkest van Sankt Gallen maakte en die door BBC Music Magazine Concerto in 2018 werd uitgeroepen tot cd van de maand.

Met ingang van seizoen 2020-2021 is Otto Tausk benoemd tot chef-dirigent van Phion, Orkest van Gelderland & Overijssel.

biografie

Christianne Stotijn

Mezzosopraan Christianne Stotijn studeerde viool en zang aan het conservatorium van Amsterdam. Verdere zanglessen volgde ze bij Udo Reinemann, Jard van Nes en Dame Janet Baker. Ze won diverse prijzen, waaronder in 2008 de Nederlandse Muziekprijs. Dirigent Bernard Haitink heeft een grote invloed gehad op haar carrière. Onder zijn leiding gaf ze concerten met onder meer het London Symphony Orchestra en het Koninklijk Concertgebouworkest. Ook onder dirigenten als Claudio Abbado en Gustavo Dudamel vierde ze triomfen. Als gepassioneerd liedzangeres werkte ze samen met haar vaste pianisten Joseph Breinl en Julius Drake en trad ze op in onder andere de Londense Wigmore Hall en het Amsterdamse Concertgebouw. Ze zong mee in producties van grote operahuizen als het Royal Opera House Covent Garden en De Nationale Opera in Amsterdam.

Als groot liefhebber van hedendaags repertoire werkte ze mee aan wereldpremières van onder anderen Michel van der Aa en Thomas Adès.

Christianne Stotijn is docent aan het conservatorium van Gent en is leider van de Udo Reinemann International Masterclasses. Daarnaast heeft ze een eigen Stichting Orplid waarmee ze in educatieve projecten de zangkunst dichterbij het publiek wil brengen. Zowel bij volwassenen als bij kinderen.

Inmiddels heeft ze diverse cd-opnames gemaakt. De meest recente uit 2020 met het Boston Symphony Orchestra onder leiding van Adès kreeg een Gramophone Editor's Choice.

toelichting

Het is heel waarschijnlijk dat de eerste muziek die de babyoortjes van Richard Strauss opvingen afkomstig was uit een meters lange koperen buis: papa's hoorn.

Franz Joseph, Richards vader, was namelijk hoornist aan het hoforkest in München, een functie die hij bijna een halve eeuw zou vervullen. 'De Joachim van de hoorn' noemde dirigent Hans von Bülow hem ooit – met een verwijzing naar de beroemde vioolvirtuoos Joseph Joachim. Het instrument waarop Franz Joseph excelleerde maakte in elk geval indruk op de jonge Richard: op zijn negende en veertiende schreef hij werken voor de hoorn; later zouden nog twee hoornconcerten volgen.

Werk met maar liefst vier hoorns

Ook in de *Serenade voor blazers opus 7*, die Richard op 17-jarige leeftijd op papier zet, ontbreekt de hoorn niet. Sterker nog: het werk bevat, naast negen andere blaasinstrumenten, maar liefst vier hoorns. Ze blazen vrolijk hun partijen mee in een vrij klassiek werk dat eerder aan Mozart doet denken dan aan de kleurrijke toekomstmuziek die Strauss een aantal jaren later schreef in zijn revolutionaire symfonische gedichten. Vader Strauss, die een vrij conservatieve muzieksmaak had, zal waarschijnlijk goedkeurend geknikt hebben bij het vriendelijke jeugdwerk van zijn zoon. Ook bij de eerder genoemde Von Bülow viel Strauss' serenade in de smaak. 'Hij nam mijn *Blazersserenade*, die niet veel meer is dan een behoorlijk werkstuk van een conservatoriumleerling, mee op zijn

reisprogramma's,' herinnerde de componist zich. Von Bülow had blijkbaar een goede neus voor talent: hij gaf de jonge Strauss de opdracht voor een nieuw stuk (dat we nu kennen als de *Blazerssuite*, *opus 4*) én zorgde ervoor dat de onervaren jongeling assistent-dirigent werd van het orkest in Meiningen. De basis voor Richards glansrijke loopbaan als componist en dirigent was gelegd.

'Het was Mahlers vaste overtuiging dat de combinatie van opperste tragiek en lichtvoetig amusement als een onverbreeklijke eenheid in zijn geest verankerd zat en dat de ene stemming onvermijdelijk de andere meebracht.' Dat stelde Sigmund Freud in 1910 vast, toen Gustav Mahler hem tijdens een consult vertelde dat hij na een van de vele botte uitvallen van pa Mahler naar buiten rende en daar een populair kinderliedje op een draaiorgel hoorde. Wat Freud via zijn theorieën uitknobbelde, was inmiddels al overduidelijk in Mahlers oeuvre naar voren gekomen. In diens muziek – van de eerste tot de laatste noot een weerspiegeling van de complexe psyche van de Weense jood – spelen jeugdherinneringen een onuitwisbare rol. Na beluistering van zijn liederen of symfonieën zie je de gevoelige knaap als het ware weer ronddolen in de garnizoensstad van zijn jeugd, omringd door de muziek van de militaire kapel, de volksliedjes en -dansen en de prachtige natuur.

Jeugdherinneringen spelen

een onuitwisbare rol

Een aantal van die aspecten moet Mahler ook hebben herkend in de soms onwerkelijke, sprookjesachtige teksten van *Des Knaben Wunderhorn*, een verzameling volksliederen van Achim von Arnim en Clemens Brentano uit 1806-1808. De bundel zou tot ongeveer 1900 een belangrijke inspiratiebron vormen voor de componist. De teksten vormden de basis voor tal van liederen, waaronder de gelijknamige verzameling *Des Knaben Wunderhorn* (1892-1901). Bovendien spelen de volksliederen een rol in Mahlers vroege symfonieën.

Underdog-ballades

De liederen uit *Des Knaben Wunderhorn*, die door Mahler aanvankelijk 'Humoresken' werden genoemd, vormen geen cyclus en de volgorde ervan ligt niet vast. In een lied als 'Wo die schönen Trompeten blasen' maakt Mahler ons, door middel van marsritmes, trompetsignalen en tromgeroffel deelgenoot van het soldatenleven. Muziekfilosoof Theodor W. Adorno noemde dit soort liederen 'underdog-ballades': Mahler heeft in zijn muziek zijn leven lang de kant gekozen van degenen die buiten het collectief vallen en te gronde gaan, van de arme tamboersgezel, de verlaten wachtloper, de soldaat, die ook als hij dood is op de trommel moet blijven slaan.' In onder meer 'Des Antonius von Padua Fischpredigt' spelen dieren een belangrijke rol. Het verstilde lied 'Urlicht' is als vierde deel opgenomen in Mahlers *Tweede symfonie*. Een lied dat bepaald geen aanspraak maakt op de titel 'humoreske' is 'Das irdische Leben', dat oorspronkelijk 'Verspätung' heette: een uitgehongerd kind moet te lang wachten tot het koren brood is geworden. Zes Wunderhorn-liederen klinken hier in een kamermuzikale bezetting, in de geest van de Mahler-bewerkingen die Arnold Schönberg en zijn leerlingen ruim een eeuw geleden maakten: een salonorkest (inclusief piano en harmonium) neemt de instrumentale honneurs waar.

Mahler heeft in zijn
muziek de kant gekozen
van degenen die buiten
het collectief vallen

Muziek maken als musicus

Na de 'Wunderhorn-symfonieën' breekt rond 1901 met de Vijfde symfonie een nieuwe periode aan in Mahlers symfonische epos. De nieuwe werken zijn puur instrumentale, 'absolute' composities. Mahler breidt de orkestratie uit, maakt de vorm hechter en past meer contrapunt toe. De bekende Mahler-dirigent Bruno Walter beschreef de nieuwe periode in zijn Mahler-biografie als volgt: 'Nu heeft hij er genoeg van om met muzikale middelen de strijd om de wereldbeschouwing aan te gaan. Hij voelt zich sterk, en opgewassen tegen het leven; hij wil nu slechts muziek als musicus maken. En zo ontstaat de *Vijfde symfonie*, een werk van de kracht, het gezonde zelfvertrouwen, gericht naar het leven, in wezen optimistisch... Muziek, hartstochtelijk, wild, pathetisch, vol Schwung, feestelijk, zacht, vol van alle gevoelens van het menselijke hart.' Bij het grote publiek is ongetwijfeld het Adagietto het populairste deel van deze symfonie, zeker nadat Luciano Visconti het gebruikte in zijn film 'Death in Venice'. Volgens Willem Mengelberg zou deze onvergetelijke strijkersmuziek met harp bedoeld zijn als een liefdesverklaring van Mahler aan Alma, met wie hij in 1902 in het huwelijk trad.

Dirk Luijmes

'Muziek, hartstochtelijk, wild,
pathetisch, vol Schwung,
feestelijk, zacht, vol van alle
gevoelens van het menselijke
hart.' Bruno Walter

liedteksten

Gustav Mahler: Liederen uit 'Des Knaben Wunderhorn'

Rheinlegendchen

Des Antonius von Padua Fischpredigt

Urlicht

Das irdische Leben

Wo die schönen Trompeten blasen

Wer hat dies Liedel erdacht

Rheinlegendchen

Bald gras ich am Neckar, bald gras ich am Rhein;
Bald hab' ich ein Schätzlein, bald bin ich allein!
Was hilft mir das Grasen, wenn d' Sichel nicht schneid't!
Was hilft mir ein Schätzlein, wenn's bei mir nicht bleibt.

So soll ich denn grasen am Neckar, am Rhein,
So werf ich mein goldenes Ringlein hinein.
Es fließet im Neckar und fließet im Rhein,
Soll schwimmen hinunter ins Meer tief hinein.

Und schwimmt es, das Ringlein, so frißt es ein Fisch!
Das Fischlein tät kommen auf's König sein Tisch!
Der König tät fragen, wem's Ringlein sollt sein?
Da tät mein Schatz sagen: das Ringlein g'hört mein.

Mein Schätzlein tät springen bergauf und bergein,
Tät mir wiedrum bringen das Goldringlein mein!
Kannst grasen am Neckar, kannst grasen am Rhein,
Wirf du mir nur immer dein Ringlein hinein!

Rijnverhaaltje

Soms oogst ik aan de Maas, soms aan de Rijn;
soms heb ik een liefje, soms is het alleen ook fijn!
Hoe kan ik oogsten, als de sikkel stomp is!
Wat heb ik aan een liefje, als die gewoon lomp is.

Als ik oogst aan de Maas, of aan de Rijn,
dan gooi ik erin mijn gouden ringetje klein.
Die moet dan met de Maas of de Rijn meestromen,
om uiteindelijk ver in zee terecht te komen.

Daar wordt mijn ringetje gevreten door een vis!
Dat visje komt dan bij de koning op de dis!
De koning zou vragen, van wie dat ringetje wel zij?
En mijn liefje zou zeggen: dat ringetje is van mij.

Over berg en dal kwam mijn schatje dan vliegensvlug,
en bracht mij mijn gouden ringetje weer terug!
Je kunt oogsten aan de Maas of aan de Rijn,
maar gooi er vooral altijd in je ringetje klein!

Des Antonius von Padua Fischpredigt

Antonius zur Predigt
Die Kirche findt ledig.
Er geht zu den Flüssen
und predigt den Fischen;

Sie schlagen mit den Schwänzen,
Im Sonnenschein glänzen.

Die Karpfen mit Rogen
Sind allhier gezogen,
Haben d'Mäuler aufrissen,
Sich Zuhörens beflissen;

Kein Predigt niemalen
Den Karpfen so g'fallen.

Spitzgoschete Hechte,
Die immerzu fechten,
Sind eilend herschwommen,
Zu hören den Frommen;

[Kein Predigt niemalen
Den Hechten so g'fallen].

Auch jene Phantasten,
Die immerzu fasten;
Die Stockfisch ich meine,
Zur Predigt erscheinen;

Kein Predigt niemalen
Den Stockfisch so g'fallen.

Gut Aale und Hausen,
Die vornehme schmausen,
Die selbst sich bequemen,
Die Predigt vernehmen:

De vispreek van Antonius van Padua

Antonius kwam voor zijn werk,
maar trof een lege kerk;
dan gaat hij naar de beek
en geeft de vissen een preek.

Die slaan met hun vinnen,
het zonlicht doet ze glimmen.

Karpers vol kuit
trokken eropuit,
om zich met opengesperde kaken
preek en vreten te laten smaken.

Nooit eerder kon het zedenmeesteren
de karpers zozeer begeesteren.

Snoeken met spitste snuiten,
die immer vechtende schavuiten,
zijn haastig naar hier gekomen
om te luisteren naar de vrome.

[Nooit eerder kon het zedenmeesteren
de snoeken zozeer begeesteren].

Ook die fantasten,
die altijd maar vasten
- ik bedoel de stokvissen -
wilden de preek niet missen.

Nooit eerder kon het zedenmeesteren
de stokvissen zozeer begeesteren.

Het waren de aal en steur,
die zonder gezeur
de moeite namen,
te blijven tot het amen.

[Kein Predigt niemalen
den Aalen so g'fallen.]

Auch Krebse, Schildkroten,
Sonst langsame Boten,
Steigen eilig vom Grund,
Zu hören diesen Mund:

Kein Predigt niemalen
den Krebsen so g'fallen.

Fisch große, Fisch kleine,
Vornehm und gemeine,
Erheben die Köpfe
Wie verständge Geschöpfe:

Auf Gottes Begehren
Die Predigt anhören.

Die Predigt geendet,
Ein jeder sich wendet,
Die Hechte bleiben Diebe,
Die Aale viel lieben.

Die Predigt hat g'fallen.
Sie bleiben wie alle.

Die Krebs gehn zurücke,
Die Stockfisch bleiben dicke,
Die Karpfen viel fressen,
die Predigt vergessen.

Die Predigt hat g'fallen.
Sie bleiben wie alle.

[Nooit eerder kon het zedenmeesteren
de alen zozeer begeesteren.]

Ook kreeften en schildpadden,
met hun trage lurven en kladden,
stijgen van de bodem omhoog,
om te luisteren naar zijn betoog.

Nooit eerder kon het zedenmeesteren
de kreeften zozeer begeesteren.

Vissen groot en vissen klein,
grof gebouwd en fijn,
elk zich aan zijn woorden laaft,
als waren zij met rede begaafd.

Om God een plezier te doen,
luisteren zij naar het sermoen.

Toen de preek was afgelopen,
zijn alle vissen afgedropen.
De snoeken bleven dieven,
de alen zich met seks gerieven.

Die preek vonden ze wel wat,
de vissen veranderden geen spat

De kreeften blijven indolent,
de stokvissen blijven corpulent,
de karpers blijven vreten
en de preek is totaal vergeten.

Die preek vonden ze wel wat,
de vissen veranderden geen spat

Urlicht

O Röschen rot, Der Mensch liegt in größter Not,
Der Mensch liegt in größter Pein,
Je lieber möchte ich im Himmel sein.
Da kam ich auf einem breiten Weg,
Da kam ein Engelein und wollt' mich abweisen.
Ach nein, ich ließ mich nicht abweisen!
Ich bin von Gott und will wieder zu Gott,
Der liebe Gott wird mir ein Lichtchen geben,
Wird leuchten mir bis in das ewig selig Leben!

Oerlicht

O roosje rood, de mens verkeert in grootste nood,
de mens verkeert in grootste pijn,
Veel liever zou ik in de hemel zijn.
Toen kwam ik op een breed pad,
er kwam een engel die mij terug wilde sturen.
Ach nee, ik liet me niet terugsturen!
Ik ben van God en wil terugkeren naar God,
de goede God zal mij een lichtje geven,
Zal mijn weg verlichten naar het eeuwig zalig leven!

Das irdische Leben

‘Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich.’
‘Warte nur, mein liebes Kind,
Morgen wollen wir säen geschwind.’

Und als das Korn gesäet war,
Rief das Kind noch immerdar:
‘Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich.’
‘Warte nur, mein liebes Kind,
Morgen wollen wir ernten geschwind.’

Und als das Korn geerntet war,
Rief das Kind noch immerdar:
‘Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich.’
‘Warte nur, mein liebes Kind,
Morgen wollen wir dreschen geschwind.’

Und als das Korn gedroschen war,
Rief das Kind noch immerdar:
‘Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich.’
‘Warte nur, mein liebes Kind,
Morgen wollen wir mahlen geschwind.’

Und als das Korn gemahlen war,
Rief das Kind noch immerdar:
‘Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich.’
‘Warte nur, mein liebes Kind,
Morgen wollen wir backen geschwind.’

Und als das Brot gebacken war,
Lag das Kind auf der Totenbah.

Het aardse leven

‘Moeder, oh moeder! Ik heb zo’n honger,
geef me brood, anders ga ik dood!’
‘Even wachten nog, mijn lieve kind;
morgen zullen we zaaien gezwind.’

Maar toen het zaaien was gedaan,
bleef het kind nog steeds doorgaan:
‘Moeder, oh moeder! Ik heb zo’n honger,
geef me brood, anders ga ik dood!’
‘Even wachten nog, mijn lieve kind;
morgen zullen we oogsten gezwind.’

Maar toen het oogsten was gedaan,
bleef het kind nog steeds doorgaan:
‘Moeder, oh moeder! Ik heb zo’n honger,
geef me brood, anders ga ik dood!’
‘Even wachten nog, mijn lieve kind;
morgen zullen we dorsen gezwind.’

Maar toen het dorsen was gedaan,
bleef het kind nog steeds doorgaan:
‘Moeder, oh moeder! Ik heb zo’n honger,
geef me brood, anders ga ik dood!’
‘Even wachten nog, mijn lieve kind;
morgen zullen we malen gezwind.’

Maar toen het malen was gedaan,
bleef het kind nog steeds doorgaan:
“Moeder, oh moeder! Ik heb zo’n honger,
geef me brood, anders ga ik dood!”
‘Even wachten nog, mijn lieve kind;
morgen zullen we bakken gezwind.’

En toen was het brood klaar,
maar lag het kind op de dodenbaar.

Wo die schönen Trompeten blasen

Wer ist denn draußen und wer klopft an,
Der mich so leise, so leise wecken kann?
Das ist der Herzallerliebste dein,
Steh auf und laß mich zu dir ein!

Was soll ich hier nun länger stehn
Ich seh die Morgenröt aufgehn,
Die Morgenröt, zwei helle Stern,
Bei meinem Schatz, da wär ich gern,
Bei meiner Herzallerliebsten.

Das Mädchen stand auf und lieb ihn ein;
Sie heißt ihn auch willkommen sein.
Willkommen, lieber Knabe mein,
So lang hast du gestanden!

Sie reicht ihm auch die schneeweiße Hand.
Von ferne sang die Nachtigall
Das Mädchen fing zu weinen an.

Ach weine nicht, du Liebste mein,
Aufs Jahr sollst du mein eigen sein.
Mein Eigen sollst du werden gewiß,
Wie's keine sonst auf Erden ist.
O Lieb auf grüner Erden.

Ich zieh in Krieg auf grüner Heid,
Die grüne Heide, die ist so weit.
Allwo dort die schönen Trompeten blasen,
Da ist mein Haus, von grünem Rasen.

Waar de mooie trompetten spelen

Wie is daar buiten en wie klopt er aan,
Wie is het, die mij zo zachtjes wekt?
Het is jouw allerliefste,
sta op en laat me binnen!

Waarom moet ik hier langer staan?
Ik zie het ochtendrood opgaan,
het ochtendrood, twee heldere sterren,
bij mijn schat was ik graag,
bij de allerliefste van mijn hart.

Het meisje stond op en liet hem binnen;
ze heette hem ook welkom.
Welkom, mijn lieve jongen,
je hebt zo lang buiten gestaan!

Ze reikte hem haar sneeuw witte hand.
In de verte zong een nachtegaal,
het meisje begon te huilen.

Ach huil niet, liefste mijn,
volgend jaar zul je de mijne zijn.
De mijne zul je worden gewis,
zoals er geen ander op aarde is.
O Liefde op de groene aarde.

Ik trek de oorlog in op de groene heide,
de groene heide, die is zo weids.
Daar waar de mooie trompetten spelen,
daar is mijn huis, van groene plaggén.

Wer hat dies Liedlein erdacht?

Dort oben am Berg in dem hohen Haus,
Da guckt ein fein's lieb's Mädel heraus,
Es ist nicht dort daheime,
Es ist des Wirts sein Töchterlein,
Es wohnt auf grüner Heide.

[Und wer das Mädel haben will,
Muß tausend Taler finden
Und muß sich auch verschwören,
Nie mehr zu Wein zu gehen,
Des Vaters Gut verzehren.]

'Mein Herze ist wund,
komm Schätzkel mach's gesund!
Dein schwarzbraune Äuglein,
Die haben mich verwundet!

Dein rosiger Mund
Macht Herzen gesund.
Macht Jugend verständig,
Macht Tote lebendig,
Macht Kranke gesund.'

Wer hat denn das schöne Liedlein erdacht
Es haben's drei Gäns übers Wasser gebracht,
Zwei graue und eine weiße;
Und wer das Liedlein nicht singen kann,
Dem wollen sie es pfeifen.

Wie heeft dit liedje bedacht?

Daar boven op de berg, in dat hoge huis,
kijkt een mooi, lief meisje uit het raam.
Ze woont daar niet,
het is het dochttertje van de waard
en woont op de groene heide.

[En wie het meisje hebben wil,
moet duizend daalders vinden
en moet ook zweren
geen wijn meer te drinken,
of haar vaders' goed te verteren.]

'Mijn hart is verwond,
kom schatje, maak het gezond!
Jouw zwartbruine ogen,
die hebben mij verwond!

Jouw rozenrode mond
maakt harten gezond.
Het maakt de jeugd bedachtzaam,
doet doden weer opstaan,
maakt zieken gezond.'

Wie heeft dit mooie liedje bedacht?
Drie ganzen hebben het van overzee gebracht,
twee grijze en een witte;
en voor wie het liedje niet zingen kan,
willen zij het wel fluiten.

beleef

Binnenkort in de concertzaal

Nieuwsgierig wat er binnenkort speelt? Kijk op [Phion.nl](https://www.phion.nl) voor meer informatie én alle concerten, en schrijf je in voor onze nieuwsbrief, dan blijf je automatisch op de hoogte.

Operettegala met Laetitia Gerards & Raoul Steffani

Enschede Muziekcentrum	02.01
Deventer Deventer Schouwburg	03.01
Doetinchem Schouwburg Amphion	07.01
Zwolle De Spiegel	10.01

Nieuwjaarsconcert met walsen van Strauss

Zutphen Theater De Hanzehof	02.01
Arnhem Musis	07.01
Apeldoorn Orpheus	08.01
Nijmegen De Vereniging	10.01

Otto Tausk dirigeert Stravinsky & Poulenc

Enschede Muziekcentrum	15.01
Apeldoorn Orpheus	17.01

Laten we
er voor
elkaar zijn

phion

Orkest van
Gelderland
& Overijssel